

Morzsák a korinthusi levelezésből

58. FÉKEZŐ ERŐK A GYÜLEKEZETBEN

„Mert félek, hogy amikor megérkezem, nem olyanoknak talállok titeket, mint szeretnék, és ti is olyannak találtok engem, amilyennek nem szeretnétek.” (2Kor 12,20)

Az apostol tudja, hogy a kereszténység nem felel meg annak az ideálnak, amit időnként önmagáról elképzel, vagy mások róla gondolnak. Krisztusnak „hozott anyagból” kell dolgoznia, és ez az anyag csak valami nagyon felületes – vagy éppen végtelenül kegyelmes – minőség-ellenőrzés révén kerülhetett a keze alá. A kereszténység úgy ahogy van problémás. A hívők között gyakori a viszálykodás, irigység, harag, önzés, rágalmazás, vádaskodás, felfuvalkodás, pártoskodás (21). Nem mindig van ez így, de túl gyakran ahhoz, hogy a kereszténység ellenfelei vagy cinikusabb résztvevői az egész rendszer hitelességét kérdőjelezzék meg. Jó tudni, hogy Krisztust nem lepi meg a kialakult helyzet, ő már akkor szeretett bennünket, amikor még bűnösök voltunk, és ha már akkor szeretett, nem fog kevésbé szeretni akkor sem, ha még mindig bűnösök vagyunk.

Ebből a tényállásból viszont az is következik, hogy keresztény vezetők nem tudnak mindig teljes fordulatszámmal pörögni. Egyrészt azért, mert maguk is részei a „hozott anyagnak”. Ők is bűnösök. De azért sem, mert amikor egyébként tiszta szívvel, az Úrban megerősödve, felbátorodva szolgálatra készen állnak, a gyülekezet esetleg olyan arcát mutatja, mely belőlük is egy másfajta, sokkal kevésbé dicsőséges lelkiületet és viselkedést hoz elő. Pál attól tartott, hogy Korinthusba érkezve nem fogja tudni azt a munkát végezni, amely az evangélium ügyét viszi előre, mert a hívőkkel kell majd bajlódnia. Egész ideje konfliktusrendezéssel, győzködéssel, védekezéssel, és komoly vitákkal fog eltelni, ahol majd erélyesen és keményen kell fellépnie egyesekkel szemben, ahelyett, hogy egymással összefogva, saját nyomorúságaikat hátrahagyva az evangélium ügyén gondolkodnának, és Isten országáért buzgólkodnának.

A tanulság mindebből az, hogy a kereszténység vezetők és gyülekezeti tagok közös vállalkozása. A résztvevők nem függetlenek egymástól: fékezhetik a másikat vagy lendületet adhatnak a másiknak.

Egyéből hozzuk ki mindig a legjobbat, ne a legrosszabbat, hogy Krisztus ügye ne kerüljön kátyúba.